ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΛΛΑ ὁ ἱππότης χαμογέλασε, χωρὶς νὰ ἀπαντήση.

— Θεέ μου! Καὶ δὲν μοῦ τὸ ἔλεγες; ἐξακολούθησε ὁ γέρο Παρνταγιάν. Μά, τέλος πάντων, ἂς ἔρθουμε τώρα στὸν Γκαλαώρ. Ἐννοεῖται ὅτι δὲν θὰ τὸν πουλήσω. Τὸ ἄλογο αὐτὸ εἶνε πολύτιμο καὶ θὰ μᾶς φέρη εὐτυχία...

Ὕστερ' ἀπ' αὐτὴ τὴ συνομιλία, ὁ πατέρας κ' ὁ γυιὸς ἀποχωρίστηκαν καὶ διευθύνθηκαν ὁ πατέρας στὸ «Ξενοδοχεῖο τῆς Μάντιδος» καὶ ὁ γυιὸς στὸ μέγαρο Μονμορανσύ.

Μόλις ὁ Ζὰν Παρνταγιὰν ἔφτασε μὲ τὴ συνοδεία τοῦ Πιπὼ στὸ μέγαρο, παρουσιάστηκε στὸν στρατάρχη Φραγκίσκο.

— Ἐξοχώτατε, τοῦ εἶπε μὲ ἀφέλεια, τὸ πρόσωπο ποὺ θὰ μὲ φιλοξενοῦσε, λείπει ἀπ' τὸ Παρίσι. Δέχομαι συνεπῶς τὴ φιλοξενία σας.

Ὁ Φραγκίσκος ντὲ Μονμορανσύ, χωρὶς νὰ πῆ τίποτε, πῆρε τὸ χέρι τοῦ νέου καὶ τὸν ὡδήγησε σ' ἕνα πολυτελὲς δωμάτιο.

— Ἱππότα, τοῦ εἶπε, μόλις μπῆκαν ἐκεῖ, ἕνα βράδυ ὁ Ἐρρῖκος Β', ὁ πατέρας τοῦ βασιλῆ μας, ἦρθε ἐδῶ νὰ ἐπισκεφτῆ τὸν ντὲ Μονμορανσύ. Ἄρχισε νὰ μιλάη μὲ τὸν πατέρα μου γιὰ μάχες καὶ γιὰ πολέμους καὶ τοὺς πῆρε ἡ νύχτα. Ἐπειδὴ φοβόταν νὰ γυρίση τέτοια ὥρα στὸ Λοῦβρο, πέρασε τὴ νύχτα του στὸ μέγαρό μας καὶ κοιμήθηκε μέσα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο, στὸ ὁποῖο δὲν ξαναπλάγιασε κανένας ἄλλος ἐκτὸς ἀπ' αὐτόν. Τὸ δωμάτιο λοιπὸν αὐτὸ τὸ θέτω ἀπὸ τώρα στὴ διάθεσί σας, γιατί σᾶς ἐκτιμῶ ἐξίσου μ' ἕνα βασιλῆ καὶ σᾶς εὐγνωμονῶ γιὰ τὴν τιμὴ ποὺ μοῦ κάνετε.

Ὕστερ' ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀπροσδόκητη φιλοφρόνησι ὁ Φραγκίσκος βγῆκε νὰ δώση τὶς ἀπαραίτητες διαταγὲς στοὺς ὑπηρέτες, λέγοντάς τους νὰ θεωροῦν τὸν ἱππότη ὡς ἐπάσημο φιλοξενούμενό του.

Ὁ Ζὰν ποὺ δὲν φανταζόταν ποτὲ νὰ βρῆ τέτοια ὑποδοχή, εἶχε μείνει κατάπληκτος.

Τὴν ἴδια ἀκριβῶς ὥρα ποὺ συνέβαιναν ὅσα διηγούμεθα παραπάνω στὸν ἱππότη Ζὰν Παρνταγιάν, ὁ πατέρας Παρνταγιὰν ἔφτασε στὸ «Ξενοδοχεῖο τῆς Μάντιδος», μπῆκε στὴν κουζίνα καὶ ρώτησε τὸν Λανδρού:

— Ποῦ εἶνε ὁ Γκαλαώρ, μαστρο-Λανδρού;

— Διάβολε! Ποῦ ἀλλοῦ θέλετε νἆναι παρὰ στὸ σταῦλο; Ὁ ἄνθρωπος ὡστόσο ποὺ πληγώσατε...

— Σὲ ποιὸν σταῦλο; Λέγε γρήγορα.

— Δεξιὰ ἀπὸ τὴν αὐλή. Εἶνε ὁ καλύτερος σταῦλος μας...

Ὁ Παρνταγιὰν ἔτρεξε πρὸς τὰ κεῖ ὁδηγούμενος ἀπὸ τὸν Λανδρού, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔδειξε ἕνα ὡραιότατο ἄλογο.

— Ὁρίστε ὁ Γκαλαώρ, τοῦ εἶπε. Ἀλλὰ τί θ' ἀποκάνετε μὲ τὸν χτυπημένο;

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, κὺρ Λανδρού. Μὲ παρασκότισες μ' αὐτὸ τὸ ὑποκείμενο! ἀποκρίθηκε ὁ Παρνταγιὰν ποὺ σέλωνε κιόλας τὸ ἀγατημένο του ζῶο.

— Δὲν λέω πὼς εἴχατε ἄδικο, κύριε Παρνταγιάν.

— Τί τσαμπουνᾶς τότε;

— Θέλω νὰ πῶ ὅτι δὲν πέθανε.

— Ἄ, τὸν ἄθλιο! Ἀλήθεια; Καὶ τί τὸν ἔκανες;

— Γι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα ἤθελα κι' ἐγὼ νὰ σᾶς μιλήσω. Ἀφοῦ φύγατε ἔτρεξα κοντὰ στὸν ὑποκόμητα ντ' Ἀσπερμόν, τὸν σήκωσα ἀπὸ κάτω, τὸν περιποιήθηκα καὶ συνῆρθε. Εἶπε λοιπὸν τότε ὅτι θὰ τοῦ τὸ πληρώσετε ἀκριβὰ αὐτὸ ποὺ ἔπαθε.

— Χαρὰ στὸ παλληκάρι! φώναξε ὁ γηραιὸς τυχοδιώκτης τραβῶντας τὸν Γκαλαὼρ ἀπὸ τὸ χαλινάρι.

— Εἶπε ἀκόμα ὅτι ὅσες σταλαγματιὲς αἷμα ἔχασε ἐξ αἰτίας σας, ἄλλες τόσες δκάδες θ' ἀφαιρέση ἀπὸ σᾶς.

— Νὰ τοῦ πῆς ὅτι θὰ δυσκολευτῆ νὰ τὸ πετύχη, γιατί δὲν ἔχω αἷμα... διαθέσιμο!

— Ἔπειτα ζήτησε νὰ τὸν πάρουν καὶ νὰ τὸν μεταφέρουν στὸ μέγαρο Μέσμ.

— Διάβολε! Αὐτὸ εἶνε ἀπὸ τ' ἄγραφα! φώναξε ὁ Παρνταγιάν. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι ὁ Γκαλαὼρ θὰ τὰ κανονίση ὅλα μιὰ χαρά.

— Τί, μήπως ὁ Γκαλαὼρ θὰ γιατρέψη τὴν πληγὴ τοῦ ὑποκόμητος; ρώτησε μὲ κατάπληξι ὁ ἁπλοϊκὸς ξενοδόχος.

— Ἔχε ὑπομονὴ καὶ θὰ τὸ μάθης. Σ' ἀφίνω γειὰ τώρα, κὺρ Λανδρού, καὶ νὰ μὲ συμπαθᾶς γιὰ τὴν ἐνόχλησι...

— Κι' ἐκεῖνος ὁ μικρὸς λογαριασμός, κύριε; Μοῦ εἴχατε δώσει τὴν ὑπόσχεσι ὅτι...

— Ἄ, μὰ τὸ Βαραβᾶ, ἔχεις δίκηο! Τί νὰ σοῦ πῶ ὅμως; Εἶσαι ἄτυχος ἄνθρωπος. Τί θέλεις νὰ σοῦ κάμω, ἀφοῦ ὅσα χρήματα εἶχα τἄδωσα ὅλα στὴν κυρὰ Κατώ; Ἔννοια σου ὅμως, ἄλλοτε θὰ φροντίσω καὶ γιὰ σένα...

— Δὲν μοῦ ἀφίνετε τοὐλάχιστο τ' ἄλογό σας; ψέλλισε ὁ ξενοδόχος.

— Ναί, ἀλλὰ τὸ εὐγενικὸ αὐτὸ ζῶο θὰ μοῦ χρειαστῆ γιὰ τὴν θραυστεία τῆς πληγῆς τοῦ ὑποκόμητος...

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ὁ Παρνταγιὰν καβαλλίκεψε τὸν Γκαλαὼρ καὶ ἀνεχώρησε καλπάζοντας.

Ὕστερ' ἀπὸ μισὴ ὥρα ἔφτασε στὸ μέγαρο Μέσμ καὶ παράδωσε τὸν Γκαλαὼρ στὸν ἀρχιϊππικόμο Γκιγιώ, ὁ ὁποῖος ἀναγνώρισε ἀμέσως τὸ ὡραῖο καὶ περήφανο ἄλογο τοῦ στρατάρχου κι' ἔσταζε τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ βρῆ κατὰ ποιὰ περίεργη σύμπτωσι βρέθηκε στὰ χέρια αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ τὸν φοβέριζε ὅτι θὰ τοῦ κόψη τ' αὐτιά.

— Μάθε, φίλε μου, ὅτι τ' αὐτιά σου κινδυνεύουν πάντα, τοῦ ὑπενθύμισε ὁ Παρνταγιάν. Ἂν θέλεις λοιπὸν νὰ τἄχης γερά, φρόντισε νὰ περιποιῆσαι καλὰ τὸν Γκαλαὼρ καὶ νὰ τοῦ δίνης ἄφθονη τροφή.

Κατόπιν ὁ Παρνταγιὰν ἀνέβηκε καὶ παρουσιάστηκε στὸν στρατάρχη Ἐρρῖκο Μονμορανσύ.

— Σὲ περίμενα γιὰ νὰ κανονίσουμε διάφορα ζητήματα, τοῦ εἶπε ὁ Μονμορανσὺ μόλις τὸν εἶδε.

— Καὶ πρῶτα-πρῶτα τὴν ὑπόθεσι ντ' Ἀσπερμόν, δὲν εἶν' ἔτσι; ρώτησε ὁ Παρνταγιάν.

— Διάβολε! Ἐγὼ σᾶς εἶχα συστήσει νὰ γίνετε φίλος του καὶ σεῖς μοῦ τὸν στέλνετε σ' ἐλεεινὴ κατάστασι. Μὰ δὲν καταλαβαίνετε, ὅτι ἔτσι μοῦ ἀφαιρεῖτε ἕναν πιστὸ καὶ γενναῖο φίλο;

— Ναί, ἀλλὰ σᾶς ξαναφέρνω ἕναν ἄλλον, ἐξοχώτατε!

— Ποῦ εἶνε; ρώτησε κάτωχ ταραγμένος ὁ στρατάρχης.

— Στὸ σταῦλο, ἐξοχώτατε! Ἂν θέλετε, λάβετε τὴν καλωσύνη καὶ τὸν κόπο νὰ κατεβῆτε στὸ σταῦλο.

Ὁ στρατάρχης ἀκολούθησε τὸν Παρνταγιάν, ὁ ὁποῖος μόλις κατέβηκαν κάτω, ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ σταύλου καὶ χωρὶς νὰ πῆ λέξι ἔδειξε τὸν Γκαλαώρ.

— Τὸ παλιό μου ἄλογο ποὺ κέρδισα μαζύ του τόσες μάχες! φώναξε κατάπληκτος ὁ στρατάρχης. Ποιὸς μοῦ τὤφερε πίσω; Ἐσεῖς;

— Μάλιστα, ἐξοχώτατε. Μοῦ τὸ χάρισαν ἐμένα, ὅπως τὸ χαρίσατε ἄλλοτε κ' ἐσεῖς. Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος μοῦ τὸδωσε εἶνε ὁ ἱππότης ὁ ὁποῖος κάποιο βράδυ ποὺ σᾶς ἐπετέθησαν μερικοὶ ἀχρεῖοι μπῆκε στὴ μέση καὶ σᾶς ἔσωσε μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς του.

— Ναί, ἀλήθεια. Ἕνας ἄγνωστος μοῦ ἔσωσε τότε τὴ ζωή!...

— Καὶ δὲν ἔχετε τὴν περιέργεια, ἐξοχώτατε, νὰ μάθετε τ' ὄνομά του;

— Πέτε το, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ!

— Λοιπὸν ὁ ἄγνωστος σωτῆρας σας εἶνε ὁ ἱππότης Ζὰν ντὲ Παρνταγιάν, ὁ μοναχογυιὸς καὶ κληρονόμος τοῦ ὑποφαινομένου!

Ὁ Μονμορανσὺ ἔμεινε κατάπληκτος. Γύρισε κατόπιν στὸν Παρνταγιὰν καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐλᾶτε μαζύ μου, σᾶς παρακαλῶ!

Βγῆκαν ἀπὸ τὸ σταῦλο, ἀνέβηκαν γρήγορα τὴ σκάλα καὶ μπῆκαν στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο τοῦ στρατάρχου. Ἀφοῦ κάθησαν κι' οἱ δυό, ἔλαβε τὸ λόγο ὁ Μονμορανσὺ καὶ εἶπε στὸ γέρο-ἱππότη:

— Ἐξηγῆστε μου πρῶτα-πρῶτα τοὺς λόγους τῆς μονομαχίας σας μὲ τὸν ὑποκόμητα ντ' Ἀσπερμόν.

— Τὸ πρᾶγμα εἶνε ἁπλούστατο. Ὅταν μὲ εἶδε γιὰ πρώτη φορὰ ἐδῶ, μὲ προσέβαλε. Ὅταν ξανασυναντηθήκαμε σήμερα, μᾶς δόθηκε μιὰ καινούργια ἀφορμὴ καὶ διασταυρώσαμε τὰ ξίφη μας ἀμέσως.

— Ὥστε δὲν ὑπάρχει κανένα παλιὸ μῖσος μεταξύ σας;

— Ὄχι.

— Καλά. Ἂς ἔρθουμε τώρα στὸ ζήτημα τοῦ Γκαλαώρ, ἢ καλύτερα τοῦ γυιοῦ σας. Ὁ γυιός σας εἶνε νέος μὲ μεγάλο θάρρος καὶ σήμερα μοῦ ἔδωσε μιὰ νέα ἀπόδειξι τῆς τόλμης του. Μοῦ εἴχατε ὑποσχεθεῖ πὼς θὰ τὸν φέρετε. Γιατί δὲν ἦρθε;

— Πραγματικά, τοῦ πρότεινα νὰ μπῆ στὴν ὑπηρεσία σας, ἀλλ' αὐτὸς δὲν δέχτηκε, γιατί ἔχει μπεῖ ἤδη στὴν ὑπηρεσία τοῦ ἀδελφοῦ σας, τοῦ στρατάρχου Ἐρρίκου Μονμορανσύ. Ἂς ἐξηγηθῶ ὅμως καλύτερα ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

(Ἀκολουθεῖ)

Τὸν σήκωσα ἀπὸ κάτω, τὸν περιποιήθηκα καὶ συνῆρθε...